

חשבון עובר ושב

חשבון עובר ושב

הכל

יהיה אחרת

סבלנות, חברים, רק סבלנות. כבר אפשר להריח את הסוף. זה לא יימשך עוד זמן רב. יבוא לזה קץ. אחריך יהיה הכל אחרת.

התאזרו בסבלנות, ידידי המורים. כל מה שאתם צריכים זה למשוך את היד מ"מ. לא לחתום עכשיו על שום דבר. הם רוצים לשלם שלושה עקרונות לך מורה? אל תקבלו. תדרשו חמישה. הם רוצים לתת לכל מורה ארבעה עקרונות? חוב שמועד פרעונו ב-1975? תתקשו. תעמדו על המקום. אל תקבלו. הסוף מתקרב. אחריך יהיה הכל אחרת.

אל ייפול רוחכם, עובדי אל-על. עברתם כבר משברים רבים, ותעברו גם את המשבר הזה. אין צורך למרר. הזמן פועל לטובתכם. כל יום שעובר הוא יום שהרווחתם בזיעת אפכם. גם הפריץ ימות, וגם הכלב. אפשר כבר לראות את קצה המינהרה. בינתיים תמשכו אותם. תסיימו לאלף מפורטים, ותחזרו בכס. תסיימו לקיצוץ של 60%, ולמחרת תגידו שלא היו דברים מעולם. מילה אצלם לא מילה. אין סיבה שלא תלמדו מהם. בינתיים יעבור עוד יום, ועוד יום, ואחר כך יהיה הכל אחרת.

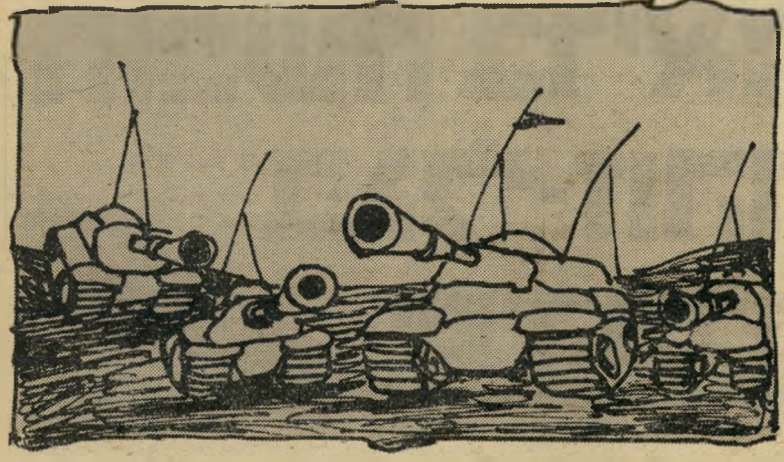
נכנסת להריון, גבירתי! את לא יודעת איפה תשימי את התינוק? את לא יודעת איך תאכלי אותו? את לא יודעת מאיפה יהיה לך כסף להביש אותו? אל יאוש ברור שהיום או מחר הוועדה לא תוכל לאשר לך הפלה. אסור להם על-פי החוק. אין לך הוכחה שאת פרוטית. אז חכי קצת, גבירתי. ההפלה לא תברח. זה כבר הסוף. הם עומדים ללכת הביתה. כבר אפשר לראות את קצה המינהרה. אחריך יהיה הכל אחרת.

אחרת לגמרי.

אתם זוכרים את אביב 1977, עובדי אל-על היקרים שלי? אתם זוכרים את גד יעקבי שהיה אז שר-התחבורה? ובכן, יכול להיות שהוא יחזור לזה. הכל יהיה לגמרי אחרת. הכל יהיה כמו אז. גם אז, באביב 1977, אל היו חוכמות עם גד יעקובי. בנמל-התעופה בן-גוריון היו עיומים, שיבושים וקושקושים? יש צבא. גד יעקובי שלח צבא כדי להחליף את השובתים במיגדל המיקוח. תאמינו לי, קצת סבלנות והכל יהיה אחרת.

וגם אתם, אדוני מורי ורבי. אל תאבדו את סבלנותכם. שר-הינוך חדש לגמרי תקבלו. שמו: זבולון המרי. אתם זוכרים את זבולון המרי, כמה שהיה נחמד בימים הרחוקים החרם, שבה היה הוא שר-הינוך? אתם זוכרים כמה יפה דיבר אז? איך משך אתכם בלשונו ארבע

בנה לך קו

מישפחת השיריון

החליט שהצבא צריך לגדול ולא משנה בכמה זה יעלה לנו. ניקח לדוגמה את נושא הישובים האזרחיים, שאנו מצווים להגן עליהם. זהו עול רציני שמעולם לא היה דוגמתו בעבר. קיימים ישובים נח-שלים, החיים על בלימה ממש, ואנו מפריעים לאימונים כדי להקצות אנשים לשמירה על אותם ישובים. האם את הדברים הללו חייב לעשות הצבא?"

ואילו אבי מישפחת השיריון, אורי בן-ארי אמר:

אני רואה לפני, למרבית הבושה והצער! אנשים המחבלים בביטחון המדינה! בפרוש כך. ואיך אני יודע? כי רק לפני כשבועיים עשה יאיר עמיסק מ"ידי-עות אחרונות" ראיון עם "מישפחת ה-שיריון", הלוא היא מישפחת בן-ארי, הכוללת את תת-אלוף (מיל.) אורי בן-ארי ושלושת בניו מן השיריון. ובכן, הסכיתו ושימעו מה שאומרים שם על ההתנחלויות הביטחוניות והקדושות ב-ביקעת-הירדן:

רב-סרן גיורא בן-ארי, הבן הבכור:

"הבעיה המרכזית היא בכך שמישהו

"אם גיורא, בני, רואה שהוא שומר על ישוב נחשל מבחינה כלכלית, הרי המוטיבציה שלו יורדת, ובהכרח גם ה-רמה הצבאית שלו."

וכדי שלא יישאר שום מקום לספק אומר על זה גיורא:

"אבא, אתה לא יודע כמה אתה צודק. יש היום ישובים בביקעה שאין להם שום זכות קיום על המפה ותאמינו לי, שאני מקדיש להם יותר זמן מאשר לי יחידה שלי..."

נו?

רבים שואלים

קוראים רבים שואלים מי כותב את המילים הרבות המופיעות בין הציוורים שלי במדור הזה. המילים האלה, כאן למשל. ובכן, הגיע הזמן לגלות שזה אני בעצמי שכותב אותן. העורך טוען שהציוורים שלי לא מספיק ברורים, וצריך להסביר אותם, וזה בדיוק תפקידן של המילים השחורות הקטנות, שכליכם מפריעות לרצף הגרפי היפה של הציוורים.

שרמה, רמה הקטנה הזאת, התחרטה על הדברים הרעים שחשבה על אנשי העיירה, וביקשה שהאופניים החדשים שקנו לה יינתנו "לילד או לילדה שקור" קים לאופניים האלה באמת באמת."

זהו פשוט סיפור לילדים. ממנו הם מבינים ככה, אני מניח:

● בקיבוץ כולם נחמדים, ובעיירה חלק גנבים וחלק נחמדים.

● לא צריך שום הוכחה לזה ש-הגנבים הם מהעיירה. "בקיבוץ יודעים", וזהו.

● אם יעזרו הנחמדים מהקיבוץ ל-מפגרים מהעיירה באיסוף צעצועים, יהיה שכל לעמלם.

● גם האמהות מהעיירה יודעות שמי שגנב את אופניה של רמה הוא מהעיירה, ויש להן מצפון רע.

● כל הבעיות נפתרות כאשר רמה נותנת עוד צעצוע לאנשי העיירה.

שקוראים היום ילדינו הרכים, שברבות הימים ינהלו את המדינה. בעיתון "ידי-עות אחרונות", למשל, יש כל יום רביעי בשבוע מוסף מנוקד ומאוייר לילדים, ממש מותק. בשבוע שעבר התפרסם ב-

אם יש את נפשכם לדעת מה יהיה בה בארץ בעוד עשרים שנה, כל מה שעליכם לעשות הוא לקרוא לפעמים מה

רמה והילדים לא הבינו מדוע חשובים צעצועים כדי להתקדם בחיים; אבל הדבר לא הפריע להם לאסוף בהתלהבות רבה הרבה צעצועים לילדי העירה.

יום אחד נגנבו אופניה החדשים של רמה. לא היתה זו פעם ראשונה שבקבוץ נגנב זוג אופניים. בקבוץ ידעו שכאשר נגנב זוג אופניים, צריך לחפש אותו בעיירה. רמה חשה שעולמה חרב עליה. את האופניים קבלה מסבה וסבתה ליום-הולדתה הששי. שמחה רבה שמחה בהם, שהרי תמיד חלמה על "אופניים לגדולים".

"אני לא רוצה שתלכי עוד לעיירה הזאת! יש בה גנבים!" אמרה

מדור הזה סיפור לילדים מאת הסופר מעוז תביב. וכך הולך הסיפור:

היה היה קיבוץ והיה היתה לידו עיירת פיתוח. שרינה מהקיבוץ התנדבה לעבוד בעיירת הפיתוח ויחס תושביה של אותה עיירה אל הקיבוץ, נשתנה כבמטה קסם. גם בתה של שרינה, רמה הקטנה, עזרה להם בעבודה החשובה, ועשתה לזה תעמולה בין ילדי קיבוץ.

והנה, מה עושה המזל?

"יום אחד נגנבו אופניה החדשים של רמה. לא היתה זו פעם ראשונה שבקיבוץ נגנב זוג אופניים. בקיבוץ ידעו שכאשר נגנב זוג אופניים צריך לחפש אותו ב-עיירה".

עולמה של רמה הקטנה חרב עליה, והיא אמרה לשרינה שבעיירה יש גנבים, ושאסור לה ללכת לשם. שרינה הסבירה לבתה הנחמדה שביגלל כמה ילדים ש-עושים, "מעשים לא טובים" אין לנדות עיירה שלמה.

והנה, מה עושה המזל?

עברו יומיים או שלושה - הסופר לא זוכר בדיוק - והנה נשמעו דפיקות בלדת, ולחדרה של רמה נדחפה "החבורת נשים נבוכות ואיתן ילדים אחדים", והם הביאו לרמה אופניים חדשים לגמרי, במקום האופניים שנגנבו ממנה על-ידי הפושעים מן העיירה.

נו, ומה רוצה המזל?